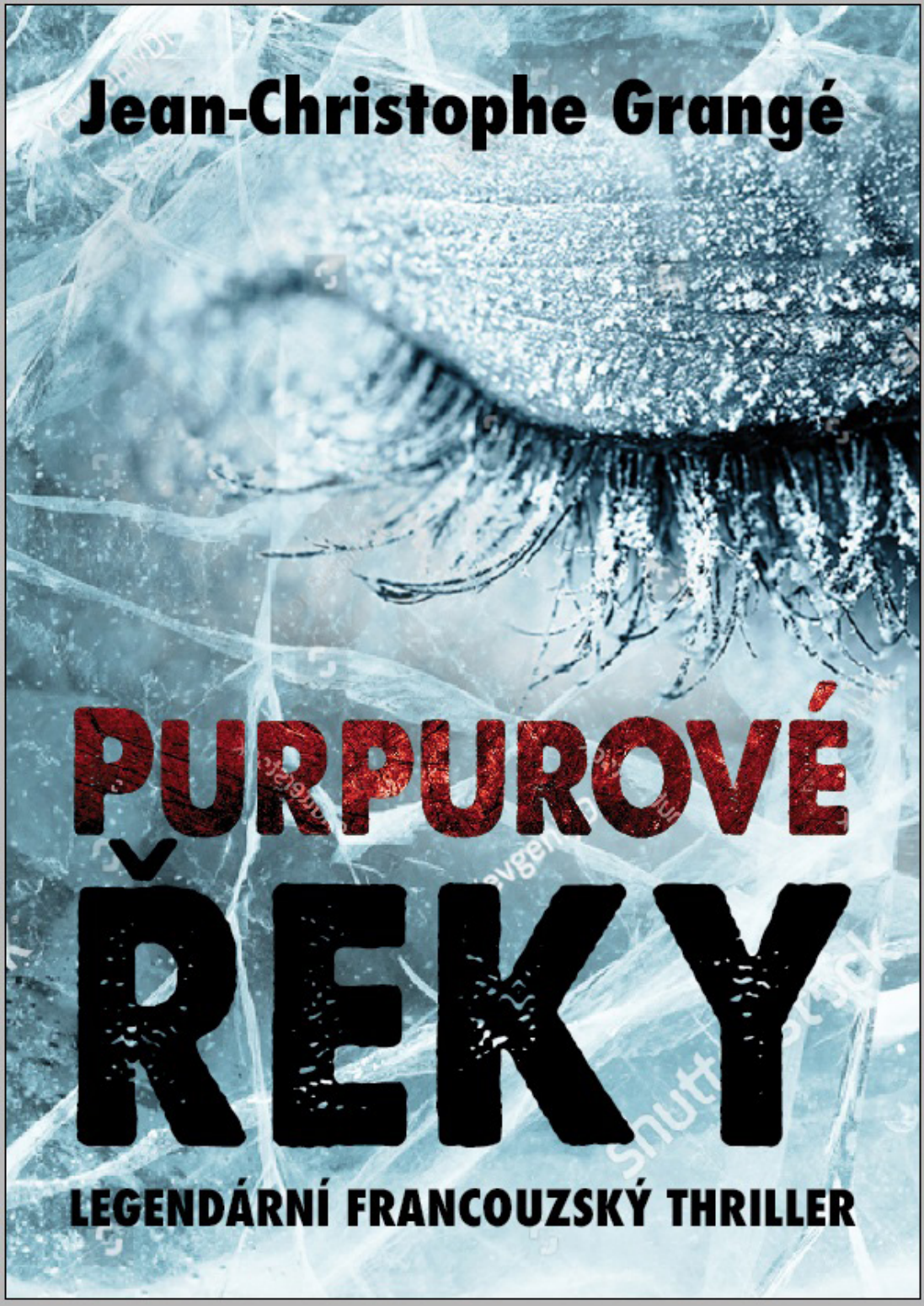

Jean-Christophe Grangé

**PURPUROVÉ
ŘEKY**

LEGENDÁRNÍ FRANCOUZSKÝ THRILLER

Purpurové řeky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jean-Christophe Grangé

Purpurové řeky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jean-Christophe Grangé

PURPUROVÉ ŘEKY

Jean-Christophe Grangé

**PURPUROVÉ
ŘEKY**

LEGENDÁRNÍ FRANCOUZSKÝ THRILLER

© Éditions Albin Michel – Paris 1998
Translation © Dagmar Slavíková – heir, 2019
Cover Photos © Igor Stepovik, YevgeniyDr / Shutterstock.com
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-555-3
ISBN e-knihy 978-80-7597-845-5 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7597-844-8 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7597-843-1 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Virginii

„*Ga-na-mos! Ga-na-mos!*“

Pierre Niémans svíral v ruce vysílačku a shora pozoroval dav scházející po betonové rampě stadionu Park princů. Tisíce rozvášených hlav, bílých klobouků a křiklavých šál vytvářelo pestrou třešticí stuhu. Výbuch konfet. Nebo legie halucinujících démonů. A ty tři slabiky, pořád stejné, pomalé a neodbytné: „*Ga-na-mos!*“ („Vítězíme!“)

Policista stojící na střeše mateřské školy naproti stadionu řídil pohyby třetího a čtvrtého oddílu pořádkové policie, muže běžající v tmavěmodrých uniformách a černých přilbách, chráněné polycarbonátovými štíty. Klasická metoda. Dvě stovky mužů z obou stran každé řady bran a jednotka „ochranná stěna“, která dohlíží na to, aby se fanoušci obou týmů nestřetli, navzájem se nepřiblížili, ba ani nezahlédli...

Dnes večer bylo kvůli utkání Zaragoza–Arsenal, jedinému letošnímu zápasu, v němž se v Paříži utkala dvě nefrancouzská mužstva, mobilizováno více než čtyři tisíce policistů. Kontroly totožnosti, tělesné prohlídky a hlídání čtyřiceti tisíc fanoušků, kteří sem přijeli z obou zemí. Jedním z těch, na nichž spočívala

zodpovědnost za tyto manévry, byl vrchní komisař Pierre Niémans. Typ operace s jeho obvyklou pracovní náplní nesouvisel, ale policista s vlasy na ježka takové akce miloval. Čistě jen dozor a střet. Bez vyšetřování a dalších procedur. V jistém smyslu pro něj byla taková „volnost“ odpočinková. A líbil se mu vojenský aspekt téhle pochoduující armády.

Fanoušci dorazili do prvního patra – bylo je vidět mezi betonovými sloupy konstrukce nad branami H a G. Niémans se podíval na hodinky. Za čtyři minuty budou venku, vyvalí se na vozovku. V tu chvíli nastane riziko kontaktu, srážek, průlomu. Zhluboka se nadechl. Říjnová noc byla nabitá napětím.

Dvě minuty. Niémans se instinktivně ohlédl a spatřil v dálce naprosto vylištěné náměstí Saint-Cloud. Jeho tři fontány se tyčily do noci jako znepokojivé totemy. Podél celé třídy stály těsně za sebou vozy pořádkové policie. Před nimi vyčkávali muži s přílbami připevněnými k opaskům a s obuškami svěšenými u nohou. Rezervní brigády.

Hluk narůstal. Dav se rozvinul mezi mřížemi s ostrými hroty na koncích. Niémans se nemohl neusmát. Přesně pro tohle sem přišel. Dav se vlnil. Trubky přehlušily rámus. I ta nejmenší skulinka v betonu vibrovala hřmícím: „*Ga-na-mos! Ga-na-mos!*“ Niémans zapnul vysílačku a ozval se Joachimovi, veliteli východní skupiny. „Tady Niémans. Vycházejí ven. Směřujte je k autokarům, k Muratovu bulváru, k parkovištím, ke stanicím metra.“

Ze svého vyvýšeného stanoviště zhodnotil situaci: rizika z téhle strany byla minimální. Dnes večer španělsí fanoušci zvítězili, a byli tedy méně nebezpeční. Na opačné straně se z Boulogneské tribuny, tribuny divokých šelem, hrnuli branami A a K ven Angličané. Niémans se na to půjde podívat, jen co bude úspěšně zvládnuta operace na této straně.

Náhle se ve svitu luceren nad davem mihla skleněná lahev. Komisař zahlédl rány obuškem, ustupující sevřené řady fanoušků, padající muže. Zařval do vysílačky: „Joachime, kurva! Držte své lidi zpátky!“

Niémans se vrhl ke služebnímu schodišti, seběhl osm pater, a když dorazil na ulici, už přibíhaly dvě řady pořádkových policistů připravených chuligány zpacifikovat. Niémans se ozbrojeným rozběhl vstříc a mával rukama. Obušky už byly jen několik metrů od jeho obličeje, když se zprava objevil Joachim s přílbou naraženou na lebce. Nadzvedl hledí a vztekle zařval:

„Proboha, Niémansi, přeskočilo vám, nebo co? Co tady budete v civilu...“

Policista si jeho otázky nevšímal.

„Co je to tady za sračky? Usměrněte své muže, Joachime, jinak tu bude do tří minut mela!“

Kulatý brunátný kapitán Joachim lapal po dechu. Jeho malý knírek zastřižený podle módy z počátku století se mu natřásal v rytmu přerývaného dechu. Ozvala se vysílačka: „A... Výzva všem jednotkám... Výzva všem jednotkám... Srážka u Boulogne... Guilbaudova ulice... Já... Máme tu problém!“ Niémans probodl Joachima očima, jako by ten všeobecný chaos zavinił jen on. Stiskl tlačítko vysílačky:

„Tady Niémans. Už jdeme.“ Potom s potlačovanou zlostí nařídil kapitánovi: „Jdu tam. Pošlete tam co největší počet mužů. A tady to uklidněte!“

Nečekal na odpověď a rozběhl se vyhledat policistu-čekatele, který mu dělal šoféra. Dlouhými kroky přešel náměstí a vzadu zahlédl číšníky z pivnice U Princů, jak spěšně stahují železné rolety. Atmosféru prostoupila úzkost. Konečně našel malého bruneta

v kožené bundě, jak podupává před černým sedanem. Niémans uhodil do kapoty a vyštlkl povel:

„Rychle! Srážka u Boulogne!“

Oba muži byli ve vteřině v autě. Kola při rozjezdu zakvílela. Čekatel zahrnul nalevo od stadionu, aby se ulicí vyhrazenou pro bezpečnost dostal k bráně K co nejrychleji. Niémanse něco napadlo:

„Ne,“ řekl tiše, „objeď to. Ten dav se bude valit k nám.“

Vůz smykem zastavil v kaluži u vodních děl připravených k zásahu, obrátil se do protisměru a úzkou uličkou mezi šedivými vozidly mobilní jednotky projel třídou Park princů. Muži v přilbách běžící stejným směrem před sedanem uhýbali, aniž mu věnovali jediný pohled.

Niémans připevnil na střechu magnetický majáček. Jeho šofér zahrnul doleva k lyceu Clauda Bernarda, obkroužil kruhový objezd a pokračoval podél třetí strany stadionu. Právě minuli tribunu Auteil.

Když Niémans ve vzduchu spatřil první oblak plynu, věděl, že se nemýlil: střet už se rozšířil na náměstí Evropy.

Vůz projel bělavou mlhou a musel prudce zabrzdit před prvními oběťmi, které teď pádily pryč, co jim nohy stačily. Bitka vypukla přímo před prezidentskou tribunou. Pobíhali a klopýtali tu muži v kravatách a ženy v lesklých šatech s obličejí zmáčenými slzami. Někteří se snažili nalézt skulinku, kudy by se dostali do přilehlých ulic, jiní se naopak spěšně vraceli na schodiště k branám stadionu.

Niémans vyrazil z auta. Na náměstí se svíjel chumel těl bijících se navzájem, co jim síly stačily. Nejasné bylo možné rozlišit křiklavé barvy anglického mužstva a temné postavy pořádkových sil. Někteří z policistů lezli po zemi jako zkrvavení hlemýždi, zatímco

druzí nerozhodně postávali opodál a váhali mají-li, vzhledem ke zraněným kolegům, použít zbraně.

Komisař si sundal brýle a přes obličej uvázal šátek. Vytrhl nejbližšímu policistovi obušek a zároveň mu ukázal svůj průkaz. Muž byl ohromený, průsvitné hledí přílby pocákáné blátem.

Pierre Niémans se rozběhl k rvoucímu se chumlu. Fanoušci Arsenalu rozdávali rány pěstí, tyčemi a okovanými botami a pořádkové síly jim to hbitě oplácely a ustupovaly, aby se dostaly ke svým lidem, kteří už šli k zemi. Míhala se tu těla, pohmožděné obličejce, čelisti narážely na asfalt. Tyče se zvedaly, prudce dopadaly zpět a ohýbaly se silou úderů.

Komisař se vrhl do chumlu.

Oháněl se pěstmi i obuškem. Srazil nějakého velkého muže a pak se zapotácel pod sérií ran. Do žeber, do podbřišku, do obličejce. Ztlumil nečekaný kopanec zprava a s řevem se postavil na nohy. Jeho obušek dopadl útočníkovi na krk. Niémansovi v hlavě hučela krev, kovová příchut' mu znecitlivěla ústa. Nemyslel už na nic, necítil nic. Věděl, že je ve válce.

Náhle spatřil podivnou scénu. Asi sto metrů od něj se dvěma chuligánům bránil značně potlučený civil. Niémans si všiml stop krve na jeho tváři a mechanických gest obou útočníků posedlých nenávistí. Ještě vteřinu a pochopil: raněný a oba výtržníci měli na bundách odznaky soupeřících týmů.

Vyřizování účtů.

Mezitím se napadený muž útočníkům vysmekl a dal se na útěk příčnou ulicí. Oba rváči mu byli v patách. Niémans se prodral davem a zamířil za nimi.

Začalo pronásledování.

Niémans běžel tichou ulicí, pravidelně oddychoval a pomalu doháněl chuligány, kteří zase doháněli svou obětí.

Zahnuli ještě doprava a brzy byli u obezděného koupaliště Molitor. Tam násilníci svou kořist konečně dostihli. Niémans se dostal na dohled náměstí Porte Molitor nad okružním bulvárem a nevěřil svým očím: jeden z útočníků právě vytáhl mačetu.

V namodralém světle dopravní tepny rozeznal čepel opakovaně dopadající na klečícího muže, který sebou po každém úderu lehce škulbl. Potom útočníci tělo zvedli nad zábradlí.

„Ne!“ zařval komisař a vytáhl revolver.

Opřel se o parkující auto, sevřel pravou pěst do levé dlaně, zadržel dech a zamířil. První výstřel. Minul. Vrah s mačetou se překvapeně obrátil. Druhý výstřel. Zase vedle.

Niémans se znovu rozběhl, zbraň sevřenou v pěsti, připraven k boji. Sžíral ho vztek: bez brýlí dvakrát minul cíl. Dorazil na most. Muž s mačetou už prchal křovinami lemujícími okružní bulvár. Jeho komplic zůstal nehybně stát, jako by ho zasáhl blesk. Komisař mu přitiskl pažbu revolveru ke krku a dovedl ho za vlasy k semaforům. Za jednu ruku jej připoutal ke kandelábru a naklonil se nad okružní bulvár.

Tělo oběti se rozpláclo na vozovce a ještě po něm přejelo několik aut, než se provoz zastavil. Chaos, vozidla jedno přes druhé, proražené plechy... Z dopravní zácpy se ozval frenetický jekot klaksonů. Ve světlech reflektorů viděl Niémans jednoho z řidičů, jak se potácí vedle svého auta s obličejem v dlaních.

Komisař přejížděl pohledem okružní bulvár, až spatřil vraha, jehož barevná bunda prosvítala mezi listovím. Niémans zasunul zbraň do pouzdra a okamžitě vyrazil za ním.

Vrah, proplétající se mezi stromy, se na něj chvílemi ohlížel. Policista se neskřýval: ten člověk musí vědět, že mu vrchní komisař Pierre Niémans zatne tpepec. Náhle se chuligán přehoupł přes zídku a zmizel. Směr jeho útěku komisaři prozradily uprchlíkovy

kroky, ozývající se na drceném šterku: botanická zahrada v Auteuil.

Policista vyrazil za ním. Všiml si, jak se noc odráží v šedých oblázcích zahrad; běžel podél skleníků, až spatřil postavu, jak leze na zeď. Přehoupl se za ni a dopadl na kurty Roland-Garros.

Zamřížované branky nebyly zamčené, a vrah se tak mohl bez problémů dostat z jednoho kurtu na druhý. Niémans vběhl na antuku a přeskočil první síť. Muž byl padesát metrů před ním a už vykazoval známky únavy, ještě se mu ale podařilo překročit jednu síť a vyběhnout nahoru po schodech oddělujících stupňovité tribuny. Niémans, pružný, štíhlý, jen mírně zadýchaný, mu byl v patách. Běžel za ním už jen pár metrů, když tmavá postava před ním skočila do prázdna.

Uprchlík dopadl na střechu soukromého domu a na druhém konci zmizel. Komisař se vrhl za ním a přistál na šterkové terase. Dole byly trávníky, stromy, klid.

Po vrahovi ani stopy.

Policista skočil dolů a skutálel se po mokré trávě. Zbývaly jen dvě možnosti: hlavní budova, z jejíž střechy právě seskočil, a rozlehlé dřevěné stavení v zadní části zahrady. Vytáhl revolver MR 73 a opřel se o dveře za sebou. Povolily bez jakéhokoli odporu.

Komisař popošel pár kroků a ohromeně se zastavil. Ocítl se v mramorové hale, nad níž visela kulatá kamenná deska s vyrytými neznámými písmeny. Pozlacená rampa stoupala do temnot vyšších pater. V přítmí visely purpurové sametové závěsy, leskly se tu hieratické vázy... Niémans pochopil, že vnikl do některé z asijských ambasad.

Náhle se zvenčí ozval nějaký zvuk. Vrah je ve druhé budově. Policista proběhl parkem ke stavbě z dřevěných latí, jejíž dveře se ještě houpaly v pantech. Vstoupil dovnitř, stín ve stínu. A kouzelný

dojem se ještě prohloubil: byla to stáj rozdělená do vzorně vybavených boxů a v nich koníci s nakrátko ostříhanými hřívami.

Chvějící se zadky koní. Poletující sláma. Pierre Niémans opatrně postupoval kupředu, zbraň sevřenou v dlani. Minul jeden box, druhý, třetí... Nějaký dutý zvuk po pravici. Obrátil se. To jenom duplo kopyto. Zachrčení vlevo. Nový obrat. Příliš pozdě. Čepel dopadla. Niémans v poslední chvíli uskočil. Mačeta mu prolétla těsně vedle ramene a zasekla se do zadku jednoho koně. Výpad zvířete byl bleskový a okované kopyto skončilo ve vrahově obličejí. Komisař této výhody využil, vrhl se na muže, obrátil jeho zbraň a použil ji jako kladivo.

Tloukl a tloukl, když se náhle zarazil a zadíval na chuligánovy zkrvavené rysy. Pod potrhanou tkání se rýsovaly výčnělky kostí. Jedno oko vyhřezlo ven a viselo na spleti nervů. Vrah se už nehýbal; na hlavě měl stále ještě plátěnou čapku v barvách Arsenalu. Niémans znovu uchopil svou zbraň, vrazil hlaveň do mužových zejících úst a oběma rukama stiskl zakrvácenou pažbu. Položil prst na spoušť, zavřel oči a chystal se vystřelit... když se ozval pronikavý zvuk.

V kapse mu zazvonil mobil.

2.

TŘI HODINY NATO zářilo v budově ústředního ředitelství kriminální policie při ministerstvu vnitra v příliš nových a příliš symetrických ulicích čtvrti Nanterre slabé světlo. Jeho paprsky se odrážely od desky pracovního stolu Antoina Rheimse, sedícího ve stínu. Naproti němu čněla za kuzelem světla vysoká postava Pierra Niémanse. Právě stručně přednesl písemnou zprávu o svém pronásledování vraha v Boulogne, kterou přinesl.

Rheims se skepticky zeptal:

„Jak to s tím chlapem vypadá?“

„S tím Angličanem? Kóma. Četné obličejové fraktury. Právě jsem volal do nemocnice. Pokoušejí se mu dát na obličej kožní štěp.“

„A oběť?“

„Rozdrcena projíždějícími vozy na okružním bulváru. U Porte Molitor.“

„Dobrý Bože! Co se vlastně stalo?“

„Vyřizování účtů mezi chuligány. Mezi fanoušky Arsenalu byli i fanoušci Chelsea. Ti dva chuligáni s mačetou ve rvačce prostě ubili svého nepřítele.“

Rheims nevěřicně přikyvoval. Po chvíli ticha se ptal dál:

„Ale ten tvůj... Jsi si opravdu jistý, že ho do takového stavu dostala rána kopytem?“

Niémans neodpověděl a obrátil se k oknu. Křídové světlo měsíce vrhalo na fasády okolních domů podivné pastelové motivy mraků a duhy, které se vznášely nad temně zelenými kopci parku v Nanterre. Rheims zvýšil hlas:

„Já tě nechápu, Pierre. Proč se cpeš do takových věcí? Pořádková služba na stadionu, no vážně, já...“

Odmlčel se. Niémans neodpověděl.

„Už na to nemáš věk,“ začal znovu Rheims. „Ani pravomoc. Naše dohoda byla jasná: už žádný terén, žádné násilnosti...“

Niémans se otočil a přistoupil k nadřízenému.

„Pojďme k věci, Antoine. Proč jsi mě sem předvolal, uprostřed noci? Když jsi mi volal, ještě jsi o Parku princů nemohl nic vědět. Tak proč?“

Rheimsův stín se nehýbal. Široká ramena, kadeřavé šedivé vlasy, obličej jako vytesaný z kamene. Prototyp hlídače majáku. Už několik let jako divizní komisař řídil Ústřední správu pro stíhání nedovoleného chování – komplikovaný název pro nadřízenou instanci mravnostní policie. Niémans ho znal už dávno předtím, než získal svou současnou funkci, ještě z dob, kdy byli oba pochůzkáři, rychlí a schopní, a hlídkovali v zimě v létě na ulicích. Naklonil se k němu a znovu se zeptal:

„Tak proč?“

Rheims si povzdechl:

„Jedná se o vraždu.“

„V Paříži?“

„Ne, v Guernonu. Malé město nad Isère, nedaleko Grenoble. Univerzitní město.“

Niémans si přisunul židli a usedl naproti diviznímu.

„Poslouchám.“

„Tělo našli včera navečer. Vražené mezi skály nad řekou, která teče kolem toho kampusu. Všechno ukazuje na to, že jde o zločin nějakého maniaka.“

„Co víš o tom těle? Je to žena?“

„Ne. Muž, mladý. Prý fakultní knihovník. Tělo bylo nahé. Neslo stopy mučení: řezné rány, lacerace, popáleniny... Také mluvili o rdoušení.“

Niémans se opřel lokty o stůl a pohrával si s popelníkem.

„Proč mi to všechno povídáš?“

„Protože mám v úmyslu tě tam poslat.“

„Co? Na vraždu? Ale chlapi z grenobelské kriminálky zatknou vraha do týdne a...“

„Pierre, nedělej ze sebe pitomce. Dobře víš, že to nikdy není tak snadné. Nikdy. Mluvil jsem se soudcem. Chce specialistu.“

„Specialistu na co?“

„Na vraždy. A na mravy. Má podezření na sexuální motiv nebo něco takového.“

Niémans natáhl krk ke světlu a ucítil žár halogenové lampy.

„Antoine, neříkáš mi všechno.“

„Ten soudce se jmenuje Bernard Terpentes. Starý kamarád. Jsme oba z Pyrenejí, on i já. Plave v tom, chápeš? A chce to vyřídit, jak nejrychleji to půjde. Vyhnout se dlouhému tápání, médiím, všem těm hovadinám. Za pár týdnů začíná akademický rok: do té doby je třeba tu věc vyřídit. Nic ti nemaluju narůžovo.“

Vrchní komisař vstal a znovu se obrátil k oknu. Pozoroval zářící špendlíkové hlavičky pouličních lamp, temnou klenbu parku. Ve spáncích mu ještě dunělo násilí posledních hodin: rány mačetou, okružní bulvár, běh napříč Roland-Garros. Už nejmíň pomilionté si pomyslel, že ho Rheimsův telefonát nepochybně zachránil

před zabitím člověka. Vzpomněl si na ten nekontrolovatelný příval násilí, který mu zaslepil vědomí a rozmetal čas i prostor natolik, že jej mohl dovést až k tomu nejhoršímu.

„Takže?“ zeptal se Rheims.

Niémans se otočil a opřel se o parapet.

„Už čtyři roky nic takového nedělám. Proč mě tam posíláš?“

„Potřebuju prostě schopného chlapa. A víš, že z ústřední správy mohou kohokoli ze svých lidí poslat kamkoli do Francie.“ Velkýma rukama ukazoval různá místa ve tmě. „Prostě využívám svou pravomoc.“

Vrchní komisař v brýlích s kovovými obroučkami se usmál.

„Vyháníš vlka z pelechu?“

„Vyháním vlka z pelechu. Pro tebe je to závan čerstvého vzduchu. Pro mě je to laskavost starému kamarádovi. Přinejmenším se po celou tu dobu nebudeš s nikým přát...“

Rheims mu podal faxové papíry, které mu ležely na stole.

„První zjištění četníků. Tak bereš, nebo ne?“

Niémans přistoupil ke stolu a vzal si faxy.

„Zavolám ti. Kvůli zprávě z nemocnice.“

Komisař spěšně opustil ulici Trois-Fontanot a dorazil do svého bydliště v rue La-Bruyère v devátém pařížském obvodu. Rozlehlý, téměř prázdný apartmán s navoskovanými parketami jako v bytě staré dámy. Osprchoval se, ošetřil si rány – povrchové – a prohlédl se v zrcadle. Kostnatý, vráscitý obličej. Šedivé vlasy na ježka. Brýle s kovovými obroučkami. Usmál se na sebe. Tenhle ksicht by nerad potkal v prázdné ulici.

Do sportovního vaku nacpal nějaké prádlo, mezi košile a ponožky vsunul brokovnici Remington kalibr 12 s několika krabice-mi nábojů a rovněž rychlonabíječe Magnum pro svůj Manurhin

MR 73. Nakonec složil do ochranného vaku na šaty dva zimní obleky a několik světle vzorovaných kravat.

Cestou k výpadovce se u la Chapelle zastavil na bulváru Clichy v McDonald's, kde měli otevřeno celou noc. Rychle spolykal dva velké cheeseburgery, aniž by spustil z očí své auto, stojící na vozovce vedle řady zaparkovaných vozidel. Tři hodiny ráno. Pod namodralými neony přecházelo ošuntělou restaurací pár starých známých: černoši ve vytahaném oblečení, prostitutky s dlouhými jamajskými copánky, fetišci, bezdomovci, opilci. Všechna ta stvoření patřila do jeho minulého světa, který musel opustit kvůli práci v kanceláři, dobře placené, úctyhodné. Pro kohokoli jiného by bylo zařazení na ústřední správu povýšením. Pro Niémanse to znamenalo odložení do starého železa – sice pozlaceného, přesto ho to silně pokořilo. Naposledy pohlédl na noční stvoření, která jej obklopovala. Byla jako stromy v *jeho* lese, do něhož se kdysi dávno v kůži lovce pouštěl.

Jel na jeden zátaž, s dálkovými světly a bez ohledu na radary a omezení rychlosti. V osm ráno už sjížděl na dálnici směr Grenoble. Projel Saint-Martin-d'Uriage a zamířil na Guernon, ležící na úpatí Grand Pic de Belledonne. Podél klikatící se cesty se střídaly jehličnaté lesy a průmyslové zóny. Panovala tu lehce morbidní atmosféra, jaká se na venkově objevuje vždy, když už krajina nedokáže zamaskovat svou hlubokou osamělost pouhou krásou jednotlivých míst.

Komisař minul první ukazatele k univerzitě. V dálce se v kalném světle zamračeného rána rýsovaly vysoké hory. Za zatačkou spatřil v údolí vysokou školu: velké moderní budovy, rýhované betonové bloky, obklopené ze všech stran travnatými koberci. Niémanse napadlo, že vypadají jako sanatorium velikosti menšího města.

Ze státní silnice odbočil do údolí. Směrem na západ rozeznával téměř vertikální říční toky, které se navzájem prolínaly a drásaly temná úbočí hor svými stříbřitými proudy. Niémans zpomalil. Pozoroval ty ledové vody padající z vrcholků, skrývající se v křovinách, aby se po chvíli znovu objevily, bílé a bouřlivé... Zachvěl se.

Rozhodl se pro malou zajížďku. Odbočil pod klenbu modřínů a jedlí, orosených ranní rosou, a objevil dlouhou planinu, lemovanou černými skalními stěnami.

Zastavil. Vystoupil z auta a uchopil dalekohled. Dlouze si krajinu prohlížel: horská řeka se mu někde ztratila. Brzy pochopil, že bystrina se valí těsně za skalní stěnou. Dokonce ji chvílemi mohl spatřit mezi kamennými rozsedinami.

Náhle ho upoutal jeden detail a zaostřil na něj dalekohled. Ne, nemýlil se. Vrátil se k autu a prudce se rozjel k jedné strži. U jedné ze skalních skulin právě rozeznal žlutou fosforeskující policejní pásku: VSTUP ZAKÁZÁN.

3.

NIÉMANS SJÍŽDĚL skalní rozsedlinou, v níž se rýsovaly zákruty úzké silnice. Brzy musel zastavit, protože cesta byla pro jeho sedan příliš úzká. Vystoupil z auta, podlezl žlutou igelitovou pásku a došel k řece.

Proud vody tu zadržovala jakási přírodní přehrada. Niémans očekával, že najde bublající zpěněnou bystřinu, ta se tu však proměnila v malé jezero, průzračné a uklidňující, jako tvář, z níž náhle vymizela všechna zloba. O kousek napravo se zase pohrne dál a nepochybně bude protékat šedavým městečkem v údolí.

Niémans se náhle prudce zarazil. Nalevo od něj dřepěl u vody nějaký muž. Niémans reflexivně roztrhl suchý zip na úchytce svého řemene a při tomto pohybu mu o sebe tiše cinkla pouta. Muž se k němu obrátil a usmál se.

„Co tu děláte?“ zeptal se ho Niémans příkře.

Neznámý neodpověděl a znovu se usmál. Vstal a otřel si ruce. Byl to mladík s jemným obličejem a nepoddajnými blond vlasy, v semišové bundě a kalhotách se záševky. Jasným hlasem odušil:

„A vy?“

Drzost jeho odpovědi Niémanse odzbrojila. Prohlásil nevrle:

„Policie. Vy jste neviděl tu pásku? Doufám, že pro porušení policejního příkazu máte dobrý důvod, protože...“

„Éric Joisneau, kriminální policie Grenoble. Přišel jsem to tady obhlédnout. Během dne přijdou tři další.“

Niémans ho následoval na úzký břeh.

„A kde jsou teď?“ zeptal se.

„Dal jsem jim půl hodiny. Na snídani.“ Bezstarostně pokrčil rameny. „Měl jsem tu nějakou práci. Chtěl jsem mít klid... pane komisaři Niémansi.“

Šedovlasý komisař sebou překvapeně trhl.

„Hned jsem vás poznal. Pierre Niémans,“ pokračoval mladý muž sebejistě. „Bývalý slavný muž RAID. Bývalý komisař BRB. Bývalý lovec vrahů a dealerů. Bývalý všeho možného, zkrátka...“

„Součástí výcviku inspektorů je teď drzost?“

Joisneau se ironicky uklonil:

„Promiňte, pane komisaři. Jenom se pokouším vrátit hvězdu na zem. Dobře přece víte, že jste hvězda, ‚superpolicajt‘, sen všech mladých inspektorů. Jste tady kvůli té vraždě?“

„A tvůj názor?“

Policista se znovu uklonil.

„Pracovat po vašem boku mi bude ctí.“

Niémans u svých nohou pozoroval blyštivou hladinu klidných vod, jakoby zasklených ranním světlem. Z jejich hlubin jako by stoupalo nefritové světélkování.

„Řekni mi, co o tom případě víš.“

Joisneau zvedl pohled ke skalní stěně.

„Tělo bylo zaraženo tam nahoře.“

„Nahoře?“ opakoval Niémans a prohlížel si útes, jehož vyzývavé výstupky vrhaly ostré stíny.

„Ano. Ve výšce patnácti metrů. Vrah tělo zarazil do skalní rozsedliny. Ve velmi podivné pozici.“

„V jaké pozici?“

Joisneau pokrčil nohy, zvedl kolena a zkřížil ruce na hrudi.

„V pozici plodu.“

„Neobvyklé.“

„Na tom případě je neobvyklé všechno.“

„Říkali mi něco o zraněních, popáleninách,“ pokračoval Niémans.

„Já jsem tělo ještě neviděl. Ale opravdu to vypadá, že našli četné stopy mučení.“

„Oběť zemřela následkem mučení?“

„To nám zatím nepotvrdili. Na hrdle jsou hluboké řezné rány a stopy po škrcení.“

Niémans se znovu obrátil k jezírku. Zřetelně odráželo jeho postavu – vlasy na ježka, modrý kabát.

„A co tady? Našels něco?“

„Ne. Už hodinu tu hledám jakoukoli maličkost, stopu. Není tu ale nic. Podle mého názoru nebyla oběť zabita tady. Vrah ji jenom vynesl nahoru.“

„Vystoupils až k té rozsedlině?“

„Vystoupil. Nic zvláštního tam není. Vrah zřejmě vylezl nahoru z opačné strany, ne odtud. A potom spustil tělo dolů po laně. Pak slezl po jiném laně dolů i on a svou oběť zarazil do té rozsedliny. Dal si velkou práci s tím, aby ji poskládal do té scénické pozice. Nechápu to.“

Niémans se znovu zahleděl na stěnu s ostrými obrysy. Z místa, kde stál, nemohl dost dobře odhadnout vzdálenosti, ale zdálo se mu, že výklenek, kde bylo nalezeno tělo, se nachází přibližně

v polovině výšky; stejně daleko od paty útesu i od hřebene. Prudce se obrátil.

„Jedeme.“

„Kam?“

„Do nemocnice. Chci to tělo vidět.“

Tělo muže, odhalené jen k ramenům, bylo nahé a na lesklém stole položené na bok. Leželo skrčené, jako by se oběť bála, že ji do obličeje uhodí blesk. Nahrbená ramena, skloněná šíje, obě ruce přitisknuté pod bradu mezi ohnutá kolena. Našedlá pleť, vystouplé svaly a vychlípená kůže ran dodávaly mrtvole téměř nesnesitelný vzhled. Po krku se táhly dlouhé řezné rány, jako kdyby se někdo muži snažil odstříhnout hrdlo. Žíly na spáncích se podobaly rozvodněným řekám.

Niémans pohlédl na ostatní muže přítomné v márnici. Byl tam vyšetřující soudce Bernard Terpentes, hubená postava a krátký knír, obrovitý velitel guernonského četnictva kapitán Roger Barnes, pohupující se jako nákladní loď, a kapitán René Vermont, četnický vyšetřovatel, malý plešoun s trudovitým obličejem a pichlavýma očima. Joisneau se držel v pozadí a nasadil výraz pilného čekatele.

„Známe jeho totožnost?“ zeptal se Niémans kohokoli z přítomných.

„Oběť se jmenuje Rémy Caillois, pane komisaři. Bylo mu pětadvacet. Už tři roky pracoval jako vedoucí knihovník na univerzitě v Guernonu. Tělo identifikovala dnes ráno jeho manželka Sophie Cailloisová.“

„Hlásila jeho zmizení?“

„Včera, v neděli navečer. Manžel den předtím vyrazil na horskou túru směrem k vrcholku Muret. Sám, jak to měl každý ví-

kend ve zvyku. Občas přespal na některé horské chatě, takže si nedělala starosti. Až do včerejšího odpoledne, a...”

Barnes se zarazil. Niémans právě odhalil torzo mrtvoly.

Rozhostilo se jakési zděšené ticho, němý výkřik, který se zadrhl v hrdle. Břicho a hrudník oběti byly zčernalé ranami nejružnějších podob a tvarů. Zářez s nafialovělými okraji, duhově podbarvené popáleniny, skvrny černé jako mračna sazí. Byly vidět i méně hluboké trhliny na pažích a zápěstích, jako kdyby byl muž spoután kabelem.

„Kdo našel tělo?“

„Jedna mladá žena...” Barnes krátce pohlédl do spisu a pokračoval: „Fanny Ferreirová. Profesorka. Na univerzitě.“

„Jak ho našla?“

Barnes si odkašlal.

„Je to sportovkyně, dělá rychlou vodu, totiž sjíždí horské bystřiny na prkně, v kombinéze a s ploutvemi na nohou. Je to velmi nebezpečný sport a...”

„A dál?“

„Skončila u té přírodní přehrady, pod tou hradbou u univerzitního městečka. Když vylezla na břeh, všimla si toho těla ve skalní stěně.“

„To vám řekla?“

Barnes se nejistě rozhlédl.

„No, tedy, ano, já...”

Komisař odhalil zbytek těla. Pomalu to skrčené, sinálé stvoření obešel. Lebka s velmi krátkými vlasy byla zašpičatělá jako kamenný šíp.

Barnes podal Niémansovi protokol o úmrtí a komisař text přelétl očima. Dokument vypracoval ředitel nemocnice osobně. K hodině smrti se lékař nevyjádřil. Spokojil se pouze s popisem

viditelných ran a usoudil, že smrt nastala v důsledku zardoušení. K získání dalších podrobností bude podle protokolu nutno tělo narovnat a provést pitvu.

„Kdy dorazí soudní lékař?“

„Čekáme ho každou chvíli.“

Komisař přistoupil k oběti. Sklonil se nad ní a zkoumal její rysy. Docela hezký obličej, mladý, oči zavřené, a hlavně beze stopy po ranách nebo týrání.

„Obličej se nikdo nedotkl?“

„Nikdo, pane komisaři.“

„Měl zavřené oči?“

Barnes přikývl. Niémans ukazovákem a palcem lehce rozevřel víčka mrtvého. V tu chvíli se stalo něco neuvěřitelného: z pravého oka se skutálela slza, pomalá a průzračná. Komisař sebou rozrušeně trhl: mrtvý plakal.

Niémans se podíval po ostatních: nikdo si toho ohromujícího detailu nevšiml. Komisař na sobě nedal nic znát a zopakoval svůj pohyb, pro druhé stále neviditelný. To, co spatřil, mu potvrdilo, že nezešílel, ale že jde nepochybně o ten druh vraždy, jakého se každý vyšetřovatel po celou dobu své služební kariéry buď obává, nebo po něm touží – podle povahy a osobnosti. Napřímil se a rázným pohybem zakryl tělo. Zamumlal k soudci:

„Informujte nás o postupu vyšetřování.“

Bernard Terpentes se napřímil.

„Pánové, jistě chápete, že tento případ bude zřejmě obtížný a... neobvyklý. Proto jsme se prokurátor a já rozhodli povolát z Grenoblu kriminální policii i pátračku. Přizval jsem také zde přítomného vrchního komisaře Pierra Niémanse z Paříže. Jeho jméno bezpochyby znáte. V současné době spadá pod nadřízenou instanci, Brigádu pro potírání kuplířství v Paříži. O motivech

této vraždy prozatím nevíme nic, ale zřejmě se jedná o sexuální zločin. V každém případě jde o zločin nějakého psychopata. Zkušenosti pana komisaře Niémanse v této oblasti nám budou velmi užitečné. Proto vám navrhuji, aby pan komisař převzal vedení všech operací...”

Barnes krátce přikývl, Vermont také, ale méně horlivě. Joisneau odpověděl:

„Pokud jde o mě, je to jasné, ale dorazí ještě mí kolegové z kriminálky a...”

„Já jim to vysvětlím,“ skočil mu do řeči Terpentés a obrátil se k Niémansovi: „Máte slovo, pane komisaři.“

Přehnaná okázalost celé scény Niémansovi nedělala dobře. Už se nemohl dočkat, až bude venku, v plném proudu vyšetřování, a hlavně sám.

„Kapitáne Barnesi,“ zeptal se, „kolik máte lidí?“

„Osm. Ne... Promiňte, devět.“

„Jsou zvyklí vyslýchat svědky, shromažďovat stopy, organizovat silniční uzávěry?“

„Tedy... Tohle přesně není zrovna ten druh práce, na jaký...”

„A vy, kapitáne Vermonte, kolik lidí máte vy?“

Četníková odpověď zazněla jako čestná salva:

„Dvacet. Zkušení muži. Vezmou pod kontrolu území okolo místa nálezů a...”

„Výborně. Navrhuji, aby rovněž vyslechli všechny osoby, které bydlí poblíž cest vedoucích k řece, a navštívili také čerpací stanice, nádraží, domy u autobusových zastávek... Mladý Caillois při svých výpravách občas přespával v horských chatách. Najděte je a prohledejte. Pachatel možná oběť překvapil v některé z nich.“

Niémans se otočil k Barnesovi.

„Kapitáne, požaduji, abyste do celé oblasti vyslali žádosti o informace. Ještě před polednem chci mít seznam všech pobudů, zlodějíčků a tuláků v celém departementu. Chci, abyste prověřili všechny, kdo byli před nedávnem propuštěni z vězení, a to v okruhu tří set kilometrů. Krádeže aut i všechny ostatní krádeže. Informujte se ve všech hotelích a restauracích. Dotazníky posílejte faxem. Chci znát sebemenší neobvyklou skutečnost, podezřelý příjezd, každé znamení. Budu potřebovat také seznam případů z černé kroniky, které se udály tady v Guernonu v průběhu asi dvaceti let a nějak připomínají náš případ.“

Barnes si každý požadavek poznamenal do notýsku. Niémans oslovil Joisneaua:

„Kontaktuj zpravodajskou službu. Požádej je o seznam sekt, všelijakých šamanů a všech podobných cvoků registrovaných v téhle oblasti.“

Joisneau přikývl. I Terpentés souhlasně pokyvoval hlavou, jako by mu komisař bral slova přímo z úst.

„Takže než budeme mít výsledky pitvy, máte co dělat,“ uzavřel Niémans. „Jistě vás nemusím upozorňovat, že o všem je nutno zachovávat naprosté mlčení. Ani slovo místnímu tisku nebo komukoli jinému.“

Muži se rozešli na venkovním schodišti Univerzitního nemocničního centra oblasti a v mlžném ránu přidali do kroku. Ve stínu vysoké budovy, pocházející z doby snad před dvěma stoletími, nastoupili každý do svého vozu, hlavy skloněné, ramena nahrbená, žádný pohled stranou, beze slova.

Lov začal.

PIERRE NIÉMANS a Éric Joisneau okamžitě zamířili na univerzitu. Komisař požádal mladého důstojníka, aby na něj počkal v knihovně v hlavní budově, zatímco on zajde za rektorem, jehož kanceláře se nacházely v posledním patře administrativní budovy asi o sto metrů dále.

Komisař vešel do rozlehlé renovované budovy ze sedmdesátých let, s velmi vysokým stropem a každou stěnou v jiné pastelové barvě. V posledním patře se Niémans v jakémisi předpokoji představil sekretářce sedící za malým pracovním stolem a požádal o návštěvu u pana Vincenta Luyse.

Čekal několik minut a na zdech si prohlížel fotografie nejlepších studentů, zvedajících poháry a medaile u lyžařských drah nebo prudkých horských řek.

Zanedlouho už stál tváří v tvář rektorovi, kudrnatému muži se zploštělým nosem a pletí bílou jako mastek. Obličej Vincenta Luyse byla zvláštní kombinací negroidních rysů a anemické bledosti. Šero podmraceného dne nesměle prorážely sluneční paprsky jako odsekané třísky světla. Rektor vybídl policistu, aby se posadil, a začal si nervózně masírovat zápěstí.

„Nuže?“ zeptal se příkře.

„Nuže co?“

„Máte už něco konkrétního?“

Niémans si natáhl nohy.

„Právě jsem přijel, pane rektore. Dejte mi čas, abych se zorientoval. Spíše mi odpovězte na pár otázek.“

Luyse na své židli ztuhl. Celá jeho pracovna byla obložená okrovým dřevem, oživená několika pohyblivými kovovými ozdobami, připomínajícími stonky květů na ocelové planetě.

„Stalo se na vaší univerzitě někdy dřív něco podezřelého?“ zeptal se Niémans nevzrušeně.

„Podezřelého? Vůbec nic!“

„Žádné drogy? Nebo krádeže? Rvačky?“

„Ne.“

„A nejsou tu nějaké party nebo klany? Mladí, kterým něco příliš stouplo do hlavy?“

„Nechápu, co tím chcete říct.“

„Myslím například takové ty hry na hraní rolí, plné obřadů a všelijakých rituálů...“

„Ne. Nic takového u nás není. Naši studenti mají všech pět pohromadě.“

Niémans mlčel. Rektor si ho měřil pohledem: vlasy na ježka, vysoký, ramenatý, pažba MR 73 vyčuhující z pláště. Luyse si přejel rukou po obličejí a pak, jako by se chtěl sám ujistit, prohlásil:

„Řekli mi, že jste vynikající policista.“

Niémans nereagoval a zahleděl se na rektora. Luyse odvrátil zrak a pokračoval:

„Přeji si jedinou věc, pane komisaři, a to je co nejrychlejší dopadení vraha. Zahájení akademického roku je za dveřmi a...“

„Prozatím do kampusu nepřišel žádný student?“

„Jenom několik studentů bydlících na koleji. Jsou ubytováni v podkroví hlavní budovy. Také je tu několik profesorů, kteří si připravují přednášky.“

„Mohu dostat jejich seznam?“

„Ale...“ Rektor zaváhal. „Ano, to není žádný problém...“

„A Rémy Caillois, jaký byl?“

„Velmi diskrétní knihovník. Samotář.“

„Měli ho studenti rádi?“

„Ale ovšem... Samozřejmě.“

„Kde bydlel? V Guernonu?“

„Ne, tady v kampusu. V posledním patře hlavní budovy. Se svou manželkou.“

„Rémymu Cailloisovi bylo pětadvacet let. V dnešní době je to na manželství dost brzy, ne?“

„Rémy a Sophie Cailloisovi jsou bývalí studenti naší fakulty. Myslím, že se poznali už předtím, na střední škole v městěčku. Je tu zřízena pro děti našich profesorů. Jsou to... byli to přátelé už od dětství.“

Niémans se prudce zvedl:

„Výborně, pane rektore. Děkuji vám.“

Okamžitě vyrazil pryč, aby unikl pachu strachu, který tu vládl.

Knihy.

Ve velké univerzitní knihovně se všude táhly nespočetné řady knih, ubíhající pod neonovými světly. Děrované kovové regály podpírající dokonale uspořádané papírové hradby. Tmavé hřbety. Zlaté nebo stříbrné ořízky. Nálepky se znakem univerzity v Guernonu. Uprostřed liduprázdného sálu stály stoly s plastovými deskami rozdělené na malá prosklená pracovní místa. Když Niémans do místnosti vstoupil, okamžitě se mu vybavila vězeňská hovorňa.

Atmosféra tu byla zároveň jasná i stísnující, vyvolávala pocit prostornosti i izolace.

„Na této univerzitě přednášejí nejlepší profesori,“ informoval ho Eric Joisneau. „Smetánka jihovýchodní Francie. Práva, ekonomie, filozofie, psychologie, sociologie, fyzika... A hlavně medicína – v univerzitním nemocničním centru učí a pracují všechna esa z isérského kraje. To centrum jsou vlastně bývalé fakultní budovy, z gruntu renovované. Chodí se sem léčit polovina departementu. Všichni horalé se narodili ve zdejší porodnici.“

Niémans, ruce založené na hrudi, se opíral o jeden ze stolů a pozorně naslouchal.

„Mluvíš, jako bys to tu dobře znal.“

Joisneau namátkou uchopil jednu knihu.

„Studoval jsem tu. Na právech... Chtěl jsem být advokát.“

„A stal ses policajtem?“

Policista se na Niémanse podíval. V očích se mu odrážela bílá světla.

„Když jsem došel až ke státnicím, dostal jsem najednou strach, že se budu celý život už jen nudit. A tak jsem se zapsal na policejní akademii v Toulouse. Řekl jsem si: policajt, to je pohyb, riziko. Zaměstnání, které pro mě bude mít vždycky nějaké překvapení...“

„A jsi zklamaný?“

Důstojník vrátil knihu do regálu. Jeho lehký úsměv zmizel.

„Ne, dnes ne. Dnes rozhodně ne...“ Zadíval se na Niémanse. „To tělo... Jak může někdo něco takového udělat?“

Niémans se vyhnul odpovědi.

„Jaká byla na univerzitě atmosféra? Něco zvláštního?“

„Ne. Spousta buržoazních děcek, hlavy plné vyčpělých pouček o životě, o epoše, o ideách, které má člověk mít... Také děti země-

dělců, dělníků. Ještě větší idealisté. A agresivnější. Každopádně jsme tehdy měli všichni potíže s nezaměstnaností...”

„Nikdy se nepříhodilo nic podivného? Nějaké party, zvláštní skupinky?“

„Ne, nic. Vlastně ano. Vzpomínám si, že na fakultě existovala jakási elitní skupina. Uzavřený svět dětí zdejších univerzitních profesorů. Někteří studenti byli supernadaní. Každý rok shrábli všechny pocty, dokonce i ve sportu. My jsme se tak dobře neměli.“

Niémans si vzpomněl na portréty šampionů v rektorově předpokoji. Zeptal se:

„A tihle studenti tvořili úplně uzavřený klan? Mohli by se například spolčit kolem nějakého vyšínutého projektu?“

Joisneau se rozesmál.

„Co tím myslíte? Nějakou... konspiraci?“

Niémans vstal a prošel podél regálů.

„Takový fakultní knihovník, to je člověk, kterého všichni znají. Ideální cíl. Představ si skupinu studentů zachvácených kdovíjakým šílenstvím. Obětování, rituál... Jakmile měli najít oběť, mohl je zcela přirozeně napadnout Caillois.“

„Tak to zapomeňte na ty supernadané studenty, o kterých jsem mluvil. Ti měli až moc starostí s tím, aby byli u zkoušek nejlepší, než aby se míchali do čehokoli jiného.“

Niémans vklouzl mezi regály hnědých a načervenalých knih. Joisneau ho následoval.

„Knihovník, to je člověk, který půjčuje knihy... Ví, co kdo čte, co kdo studuje... Možná věděl něco, co vědět neměl.“

„Nikdo nezabije tak otřesným způsobem člověka, aby... A jaké tajemství podle vás studenti za svou četbou skrývají?“

Niémans se prudce obrátil.

„Nevím. Dávám si na intelektuály pozor.“

„Něco vás už napadlo? Nějaké podezření?“

„Naopak. Momentálně je možné všechno. Hádky. Pomsta. Nějaký trik intoušů. Nebo homosexuálů. Nebo prostě nějaký tulák, psychopat, který na Cailloise narazil náhodou někde v horách.“

Komisař přejel prsty po knižních hřbetech.

„Chápej, nejsem sektář. Ale začneme tady. Projdeme všechny svazky, které by mohly mít k té vraždě vztah.“

„Jaký vztah?“

Niémans znovu prošel uličkou mezi knihami a ocitl se zpět v prostorné studovně. Zamířil ke knihovnickovu pracovnímu stolu, který se nacházel na opačné straně místnosti na vyvýšeném stupínku.

Na pultě trůnil počítač, v zásuvkách stolu byly uloženy spirálové bloky. Niémans poklepal na černou obrazovku.

„Tady uvnitř musí někde být seznam všech knih vypůjčených v jednotlivých dnech. Chci, abys na to poslal operativce. Najdi ty nejvzdělanější, jestli mezi nimi nějakí jsou. Taky požádej o pomoc místní. Chci, aby vyhledali všechny knihy, kde se píše o zlu, násilí, mučení. A taky o obětování, náboženských rituálech. Ať se podívají například na etnologické texty. A chci, aby si poznamenali jména studentů, kteří takové věci studovali. A ať najdou i Cailloisovu diplomovou práci.“

„A... já?“

„Ty vyslechněš všechny, kdo tu bydlí. Každého zvlášť. Žijí tu ve dne v noci a musí to tu dokonale znát. Zvyky, náladu, nějaké svérázné studenty... Chci vědět, jak se tu dívali na Cailloise. A taky chci, aby ses informoval o těch jeho horských túrách. Najdi kamarády, kteří s ním třeba chodili. Zjisti, kdo znal jeho výletní okruhy. Kdo by se s ním tam nahoře mohl setkat...“

Joisneau se na komisaře skepticky podíval. Niémans k němu popošel blíž a tiše dodal:

„Řeknu ti, co máme před sebou. Máme ohromující vraždu, bledou skrčenou mrtvolu, která vykazuje znaky strašlivého utrpení. Příklad, který zavání šílenstvím na sto honů. Prozatím je to naše tajemství. Abychom s tím pohnuli, máme pár hodin, doufám, že snad i trochu víc. Potom se do věci vloží média, začnou na nás tláčit, rozpoutají se vášně. Soustřed' se. Ponoř se do toho zlého snu. Vydej ze sebe to nejlepší. Jen tak tomu zlu přiřadíme tvář.“

Důstojník vypadal vyděšeně.

„Opravdu si myslíte, že za několik hodin můžeme...“

„Chceš se mnou pracovat, nebo ne?“ přerušil ho Niémans. „Vysvětlím ti, jak se na věci dívám já. Když dojde k vraždě, je třeba se na každou okolnost dívat jako na zrcadlo. Tělo oběti, lidé, kteří ji znali, místo činu... To vše odráží pravdu jako zrcadlo, odráží to vždycky určitý aspekt spáchaného zločinu, chápeš?“

Poklepal na obrazovku počítače.

„Například tahle obrazovka. Když se rozsvítí, stane se zrcadlem Cailloisovy každodenní činnosti, jeho vlastních myšlenek. Tam uvnitř jsou detaily, které nás mohou zajímat. Je třeba se do toho ponořit. Projít zrcadlem na opačnou stranu.“

Napřímil se a rozpřáhl paže.

„Jsme v zrcadlovém paláci, v labyrintu odrazů! Tak se dobře dívej. Nic nevynech. Protože někde v těch zrcadlových chodbách se v nějakém mrtvém úhlu krčí vrah.“

Joisneau překvapeně zíral.

„Na člověka z terénu mi připadáte dost jako intelektuál...“

Komisař ho hřbetem ruky poklepal po hrudi.

„To není žádné filozofování, Joisneau, to je praxe.“

„A vy? Koho... koho budete vyslýchat vy?“

„Já? Já si vyslechnu naši svědkyni, Fanny Ferreirovou. A také Sophii Cailloisovou, manželku oběti.“

Niémans šibalsky mrkl.

„Samé ženské, Joisneae. To je ta praxe.“

POD ZACHMUŘENOU OBLOHOU se univerzitním areálem klatila asfaltová cesta, spojující jednotlivé šedivé budovy, které na svět hleděly namodralými okny. Niémans jel krokem. Opatřil si plán univerzity a právě mířil k tělocvičně, stojící poněkud stranou. Dorazil k nové betonové budově připomínající spíše bunkr než sportoviště. Vystoupil z vozu a zhluboka se nadechl. Mrholilo.

Zahleděl se na městečko a jeho domy, rozkládající se několik stovek metrů odtud. I jeho rodiče byli učitelé, ale jen na malé střední škole na lyonském předměstí. Nevzpomínal si na nic, nebo téměř na nic. Rodinné prostředí mu brzy připadalo jako vylhané závětrí, slabost. Velmi rychle vytušil, že se světem bude muset bojovat sám, a že proto platí čím dřív, tím líp. Od třinácti let chtěl jít na internátní školu. Tento dobrovolný exil se mu rodiče neodvážili odepřít, ale ještě teď si vzpomínal na matčin pláč za stěnou svého pokoje: byl to zvuk, který mu zněl v hlavě, a zároveň fyzický pocit něčeho vlhkého a teplého přímo na kůži. Pelášil pryč.

Čtyři roky na internátu. Čtyři roky samoty a fyzického výcviku vedle studia. Všechny své naděje tenkrát upíral k jedinému cíli: k armádě. V sedmnácti letech požádal brilantní maturant Pierre